

16. Az úrvacsora

Az Úrvacsora Jézus testének és vérének jelképeiben való részvétel, mely kifejezi Urunkba és Megváltásunkba vetett hitünket. Az Úrvacsora tapasztalatában Krisztus jelen van, hogy találkozzon néppel és erősítse őket. Amikor részt veszünk benne, a Szentlélekkel hirdetjük az Őrhalálát, amíg visszajelöl. Az Úrvacsorára való felkészülés magába foglalja az érvizsgálatot, bűnbánatot és megbánást. A Mester elrendelte a lábmosás szolgálatát, hogy rámutasson a megölt megtisztulásra: fejezzék ki kérésüket egymás szolgálatára keresztényi alázatossággal és szeretetben egyesüljenek szíveinket! Minden hívő keresztény részvehet Úrvacsorában. (1Kor 10:16-17; 11:23-30; Mt 26:17-30; Jel 3:20; Jn 6:48-63; Jn 13:1-17)

Poros lábbal érkeztek a felhívásra a hásvoti bárány elfogyasztására. Valaki hozott egy kanca vizet, mosdást a tiszta lábbal a szokásos lábmosáshoz, de senki sem akarta elvételni a szolgálai munkáját.

Jézus tudta, hogy kárhoztatja a halálra, és szomorúan szavalt: "Én nem tudtam a hásvoti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék; mert mondom nektek, hogy tőlem nem eszem abból, mágnem beteljesedik az Isten országában" (Lk 22:15-16).

A tanítványok egymásra való felhívásukat Jézus szavával tudta, hogy még mindig azon vitatkoznak, ki lesz a nagyobb Isten országában (Lk 22:24; Mt 18:1; 20:21). A tisztségért való mesterkedésük, a bűnösök és a bűnösök gátló tanítványokat abban, hogy megalázkodjanak, és a szolga szerepét vállalva, megmossák egymás lábait. Megtanulják-e valamikor, hogy Isten országában az igazi nagyság az alázatosságban és a szerető szolgálatban fejeződik ki?

"Én Úrvacsora kezeiben" (Jn 13:2,4)[1] Jézus csendesen felállt, vette a szolga tiszteletét, vizet hozott, letérdelt, és kezdte mosni a tanítványok lábait. A Mester, mint szolga! A tanítványok megértették a ki nem mondott dorgást, és elszégyelltek magukat. Amikor Jézus befejezte a lábmosást, visszatért a helyére, és így szólt: "Azért, ha én, az Őrhalál a Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam nektek, hogy amikor én cselekedtem veletek, ti is akkor cselekedjétek. Bizony, bizony, mondom nektek, a szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a keze nem nagyobb annál, aki azt mondta. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket" (Jn 13:14-17).

Jézus ezután a péntek délutánján a hásvoti helyett bevezette az Ő nagy áldozatára emlékeztető szertartást, az Úrvacsorát.

Vette a kovászszalán kenyeret, és az őseket adta, megtartotta, és adta a tanítványoknak" ezekkel a szavakkal: "Évgye, egyetek! Ez az én testem, amely tiéteké megtartott; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre." Majd vette a háladás pohárát, és az őseket adta, adta azoknak, ezt mondva: Igyatok ebből mindnyájan; mert ez az én vérem, az én szőlővetőnek vére, amely sokakért kiontatja bűnöknek bocsátására." "Év ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e pohárát, az ősrak halálát hirdessétek, amíg eljövend" (Iásd Mt 26:26-28; 1Kor 11:24-26; 10:16).

A Iámbos és az érvacsora alkotja ezt a szertartást. Krisztus rendelte el e szertartás mindkét részét, elősegítve azt, hogy szoros lelki közösségekbe jussunk vele.

Á

A Iámbos szertartása

A megkötött szokás az volt, hogy a páskabírányi énnepnek megtartásához a kovászszalán kenyér heteknek első napja előtt a zsidó családok eltávolították minden kovászt - bűnt - az otthonukból (2Máz 12:15, 19-20). Ennek megfelelően a hávőknek meg kell vallaniuk és bűnniük minden bűnt, beleértve a bűszkeséget, versengést, féltékenységet, neheztelést, árnzást; Á-gy vállalhat a lelkületük alkalmassá arra, hogy ilyen módon közösségekbe jussanak Krisztussal.

Ezért hozta létre Krisztus a Iámbos szertartását. Nemcsak példát mutatott, de ki is jelentette, hogy ő is ugyanezt cselekedjék, és áldását á-gátte nekik. "Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket." (Jn 13:17) Ez a szertartás, amely megelőzi az érvacsorát, betölti azt a célt, hogy "éprábjlja meg az őrt az ember magját", és hogy senki ne vegyen "émtatlanul" részt ebben a vacsorában (1Kor 11:27-29).

A szertartás jelentése Ez a szertartás feltárja valamit Krisztus káldatásából és a résztvevők lelkületéből is.

1. A Krisztus megalázkodásáról való megemlékezés.

A Iámbos szertartása emlékeztet a Krisztus testének szolgálatára. Általi megalázkodásról. [2] Bár

az Atyánál mennyi dicsőségben volt része, "Év magját megreszt, szolgálai formát kívánva, emberekhez hasonlóvá vált" (Fil 2:7).

Isten Fia számára megalázás

volt, hogy bár az önzetlen szeretetet adott, mégis csupán visszautasítást kapott azoktól, akiknek megmentése érdekében jött. Sőt még elhatározta, hogy ahol csak teheti, minden alkalommal megszögyeníti Krisztust a földi életében. Milyen megalázás volt az önzetlen számára, hogy bűntöröként keresztrefeszítették!

Krisztus életében az önzetlen

szolgálat életében volt. Nem azért jött, hogy az emberek szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon" (Mt 20:28). A bűntörökényével megmutatta, hogy az emberek megmentése érdekében minden szolgálatot elvégez, bár milyen alantas legyen is az. Szolgálás és alávetés életével hatott a követői lelkére.

Ennek az előkészítő

szertartásnak az elrendelésével Krisztus a mások szolgálatára indult. gyengédséget és szeretetet akarta felbreszteni a hárvókban. E szertartás jelentőségen elgondolkodást arra készít, hogy mással alávetően és egyértelműen elgondolkodást arra készít, hogy mással alávetően és szellemében járunk el. "Szeretettel szolgálatok egymásnak!" (Gal 5:13)

Jóllehet ez a szolgálat

alávetést igényel, de egyáltalán nem lealacsonyító. Ki ne szeretné a kiváltságokat, ha meghajolhatna Krisztus előtt, és megmoshatná azokat a lábakat, amelyeket keresztrefeszítettek! Jézus ezt mondta: "Amennyiben megcselekedtetek egyet emezekben legkisebb atyámfiai kívánság, én velem cselekedtetek meg" (Mt 25:40).

2. A magasabb rendű megtisztulás

jelképe. A

bűntörökény sokkal inkább volt a láb megtisztítására, mint a magasabb rendű megtisztulásra - a szűz megtisztítását jelképezte. Amikor Péter azt mondta Jézusnak, hogy egészen mossam meg, Jézus ezt mondta: "Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, csak abban az esetben tisztán" (Jn 13:10).

Aki megfürdött, az tiszta.

De a nyitott saruba bűntörökény csakhamar poros lesz, és újra meg kell mosni. Így volt ez a tanítványoknál is. A keresztség lemosta a bűntörökényt, de sőt még megkésztette őket, és szűz-vízben bűntörökényt, fátörökényt és gonoszást is megtisztítottak. Nem voltak felkészülve arra, hogy Urukkal bensőséges beszélgetést folytassanak; sem arra, hogy elfogadják az újszövetséget, amelyet Jézus meg akart kínálni velük. Krisztus a bűntörökényekkel akarta felkészíteni őket az úrvacsorában való részvételre. Az íjruhá Jézus kívánságával Krisztus megtisztította szűz-vízket az önzetlen tette megalázta őket, és ők tanítványokként álltak.

A tanítványokhoz

hasonlóan, amikor befogadtuk Krisztust, és megkereszteltünk, az őre által megtisztultunk, de keresztség életünk során mulasztásokat követünk el. Lábunk

poros lesz. Krisztushoz kell fordulnunk, hogy megtisztítsa kegyelme mossa le a szennyet. De nem kell újra megkeresztelkednünk, mert az ézaki megfáradt, nincs másra szaksége, csak a Ijebait megmosni" (Jn 13:10). [3] A Ijebmosás szertartása emlékeztet arra, hogy rendszeresen meg kell tisztulnunk, és hogy teljesen Krisztus vortól faggunk. Maga a Ijebmosás nem tisztáthat meg a buntól. Csak Krisztus tisztáthat meg bennünket.

3. Kzssg a megbocsjtásban.

Az rvacsorán részt vevők kzst a megbocsjtásra való kszs jelzi, hogy eredményes volt az e szolgálat által jelképezett megtisztítás. Isten csak akkor bocsjt meg nekünk, ha mi is megbocsjtunk másoknak. ÉzHa megbocsjtjtok az embereknek az ő vtkeiket, megbocsjt nátek is a ti mennyei Atyjtok. Ha pedig meg nem bocsjtjtok az embereknek az ő vtkeiket, a ti mennyei Atyjtok sem bocsjtja meg a ti vtkeiteket." (Mt 6:14-15)

Jzus azt mondta: ÉNátek is meg kell mosnotok egymás Ijebait" (Jn 13:14). Egy részt kszsggel kell megmosnunk mások Ijebait, más részt kszsggel kell engednünk, hogy más megmossa a mi Ijbunkat. Az utbbival elismerjük, hogy szksgünk van lelki segátsgre.

E szolgálat befejeztével hitünk arról biztosít minket, hogy tiszták vagyunk, mert bününkkel megmosdtunk. Ki által? Krisztus által. De hittestvéreink azok, akik Krisztus szolgálatának jelképeivel szolgálnak nekünk. E szolgálat tesz bennünket megbocsjtá kszsgg. [4]

4. Kzssg

Krisztussal és hittestvéreinkkel. A Ijebmosás szertartása szemlélteti, hogy Krisztus ézmindvégig" szereti kvetőt (Jn 13:1). Amikor Páter tiltakozott Ijebainak megmosása ellen, Krisztus gy szá: ÉzHa meg nem moslak tged, semmi kzst sincs nhozzám" (8. vers). Ha nincs megtisztítás, Jzussal való kszs sincs. Azok, akik kszsgben akarnak maradni Krisztussal, részt vesznek e szertartásban.

Ugyanezen az estén Jzus ezt mondta: Ésj parancsolatot adok nátek, hogy egymást szeressétek" (34. vers). Világos e szertartás zenete. ÉzSzeretettel szolgáljatok egymásnak!" (Gal 5:13) E szeretettel a szá-vánkben itengedj a magasabb helyet felebaráitainknak, tbbre rtákelve másokat, mint nmagunkat (Fil 2:3). Ez arra telez, hogy szeressék azokat is, akik mások, mint mi. Nem lehet bennünk sem felsőbbrendűség, sem szrehajlás rze. %oletmádk tkrzi hittestvéreink iránti szeretetünket. Amikor előttük meghajolva megmossuk Ijbukat, előre rálál annak, hogy majd velük lehetünk az rkkávaláson. Aki ezzel a szertartással kveti Krisztus páldáját, az megtapasztalja, mit jelent úgy szeretni, ahogy Krisztus szeretett. Az ilyen szeretet eredményes bizonyágtévés lehet.

Egy buddhista szerzetes

egyszer arra kéri egy misszionáriust, javasoljon olyan jelenetet, amely bemutatja a kereszténységet. Ugyanis néhány művész azt a feladatot kapta, hogy a kolostor egyik termét a világ főbb vallásait ábrázoló freskókkal és domborművekkel díszítse. Rávid gondolkodás után a misszionárius olvasni kezdte János evangéliumának 13. fejezetét. "Ez a szerzetes semmit sem szílt, miközben olvastam - időzte fel a hittérítő -, de valami kérelmes, áhátatos csendet és erőt éreztem, ahogy az Ige bemutatta a tanítványok lábait mosás Jézust." Nyilvánosan tenni bűnt, ami a lábbal kapcsolatos, a buddhisták szerint szörte az illemszabályokat.

Amikor befejeztem az

olvasást, pillanatnyi csend támadt. A szerzetes hitetlenkedve nézett rám, és így szólt: "Azt akarja mondani, hogy az Ön vallásának alap-terve megmosta tanítványai lábait?"

"Igen" - válaszoltam. Az

általában higgadt, borotvált szemű idős férfi fején ember hold formájú arca fényesen csillogott a dőbbenettől és csodálkozástól. Megrémlett ő is, én is. Több száz nagy nyeltem. Mindkettőnket magával ragadott a drámai jelenet. Ahogy néztem őt, hitetlenkedő tekintete tiszteletteljes áhátatottá változott. Jézus, a kereszténység alap-terve megérintette, megmosta a halászok piszkos lábait! Néhány pillanat múlva a szerzetes örökre lett ártó, és felállt. "Értem már a kereszténység lényegét." [5]

Á

Az érvacsora szertartása

A protestánsok ezt a szertartást

általában "érvacsora"-nak nevezik (1Kor 11:20). Egyéb neve: "az asztala" (1Kor 10:21), "a kenyér megszegése" (ApCsel 20:7), "a kenyérnek megtérése" (ApCsel 2:42)[6], valamint - e szolgálatnak a hálaadás és a hálaadás kapcsolatos vonatkozása miatt - eucharisztia (Mt 26:26-27; 1Kor 10:16; 11:24).

Az érvacsorának ritmelti

alkalomnak kell lennie, nem pedig a szomorúság idejének. Az érvacsorát megelőző lábmosás lehetséges nyújt az önvizsgálatra, bűnvallásra, megbákolásra és megbocsátásra. A hávök ezután azzal a biztos tudattal íphetnek kérelmes kérelmesbe Urukkal, hogy Jézus vére által megtisztultak. Ártómmel járulnak asztalához; nem a keresztényekben, hanem megmentő fényben állnak, készen arra, hogy Krisztus megváltás győzelmét ánnepeljék.

Az érvacsora

jelentősége.

Az érvacsora felváltja az éves üdvözlés idején hásvét ánnepét. Amikor Krisztus, az

igazi pászkabárányi feláldozta az életét, a hásváti bárány jelképe valóságosáig; vajt. Maga Krisztus rendelte el halála előtt a pászkabárányi ázannepe helyébe az árvacsorát, az árszavetság káttelékében ázó lelki Izrael nagy ázannepét. Tehát az árvacsora jelképeinek gyákerei a pászkabárányi ázannepéhez nyáknak vissza.

1. A bűntől való szabadulás

emlékázannepe.

Ahogy a pászkabárányi ázannepe emlékeztette Izraelt az egyiptomi rabszolgáigbá valóság szabadulásra, az árvacsora a lelki Egyiptombá, a bűn rabszolgáigbá valóság szabadulásra emlékeztet.

A személdákká az

ajtáffára hintett vör - a pászkabárányi vör - megávt a ház lakáit a haláltá, a bárány hásbá kász-tett táplálók pedig erőt adott nekik az Egyiptombá valóság meneküléshez (2Máz 12:3-8). Ugyan-gy, Krisztus áldozata szabadulást hoz a halálbá; a hávök szabadulást nyernek a Krisztus testében az vörben való részesedés által (Jn 6:54). Az árvacsora azt hirdeti, hogy Krisztus kereszthalála szabadulást, megbocsátást, árték életet szerzett a szá munkra.

Jézus ezt mondta: "Ezt

cselekedjétek az én emlékezetemre" (1Kor 11:24). Ez a szertartás Krisztus engesztelő áldozatának helyettesítő voltára helyezi a hangsúlyt. "Ez az én testem - mondta Jézus -, mely tiértetek megtértek" (1Kor 11:24; v. Ása 53:4-12). A kereszten az ártatlan helyettesítette a bűnt, az igaz a gonoszt. Ez a nagylekű cselekedet teljesítette a tárvány kátteléményét: a halálbántetést; megbocsátást, bókességet az ádvbizonyosságot adva a bűnbánás bűntnek. A kereszten elvette kárhoztatásunkat, nekünk nyájtva Krisztus igazságának palástját az a bűn feletti győzelemhez szákságos erőt.

a) A kenyér az a

szőlő. Jézus

sok hasonlatot használt, hogy általuk káttelébázó igazságot tanáson ánmagárá. Ezt mondta: "Én vagyok a juhoknak ajtaja" (Jn 10:7), "Én vagyok az árt" (Jn 14:6), "Én vagyok az igazi szőlőtő" (Jn 15:1), az "Én vagyok az életnek... kenyere" (Jn 6:35). Egyik kifejezést sem ártetjáks szerint, mert Jézus nincs jelen minden ártában, ártban vagy borban. Ezek a kifejezések mályebb igazságot jelképeznek.

Az áttezer ember csodálatos

táplálásakor Jézus kinyilatkoztatta testének az vörnek mályebb jelentőségét. Mint igazi kenyér, ezt mondta: "Nem mászes adta árték a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd árték az igazi mennyei kenyeret."

Mert az az Istennek

kenyere, amely a Mennyből száll alá, az életet ájd a világnak. Mondának az árt náki: Uram, mindenkor add náknk ezt a kenyeret! Jézus pedig monda náki: "Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jó, semmiképpen meg nem áhezik, az

aki hisz bennem, meg nem szomjósodik soha" (Jn 6:32-35). Jézus felkérte a testvéreket, hogy kielégítsék az ő szomjúságukat, legnagyobb szükségleteinket és vágyainkat (Jn 6:50-54).

A Jézus által elfogyasztott hásvéti kenyér kovásztalan volt, a szőlő termése pedig erjedetlen.[7] A kovászt (élesztőt) - amely erjedéssel megkeleszti a kenyeret - a bűn jelképeknek tartották (1Kor 5:7-8), és ezért a kovász alkalmatlan volt ézsa hibátlan és szeplőtlen bárány" ábrázolására (1Pt 1:19).[8] Csak kovásztalan vagy ézserjedetlen" kenyér jelképezhette Krisztus bűntelen testét. Hasonlóképpen, csak a szőlő romlatlan gyümölcse - az erjedetlen bor - jelképezheti az ádvíz-tő megtisztást és vérenek táplálékosságát.[9]

b) Evés és ivás. ÉzHa nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő véreit, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, ártalmatlan és életben marad, és én feltámasztom azt az utolsó napon." (Jn 6:53-54)

ÉzAki eszi az én testemet, és issza az én véremet" - jelképes kifejezés; az Isten Igájának elvei szerinti átalakulást jelképezi. A hívő az Ige által kiegészül a Mennyei, és nyer erőt ahhoz, hogy lelki életet éljen. Krisztus ezt mondja: ÉzA beszédek, amelyeket én szólok nátek, írték és írték" (Jn 6:63). ÉzNemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.." (Mt 4:4)

A hívők Krisztusá, az élet kenyereből táplálkoznak, amikor az élet Igáját - a Bibliát - olvassák vagy hallgatják. Ebből az Igából árad Krisztus ártató ereje. Az érvacsora által is részesülünk Krisztusá, Igáját a Szentírás beáti az életünkbe. Ezért minden érvacsorát az Ige pródikája is kíséri.

Mivel Krisztus engesztelő áldozatának áldásait hit által magunkávé tesszük, ezért az érvacsora sokkal több, mint egyszerű emlékeztető. Az érvacsorában valójában részesülünk azt jelenti, hogy Krisztus fenntartó hatalma és erővel és ártalmatlanul tárt el bennünket. Ráviden: ez a jelkép azt mutatja, hogy ézlelki életünk ugyanógy Krisztustá fűgg, ahogy fizikai életünk az ártaltól és italtá.[10]

Az érvacsora alatt éz megáldjuk" a poharat (1Kor 10:16). Ez azt jelenti, hogy miként Krisztus ézhálkat" adott a pohárért (Mt 26:27), mi hálát mondunk Jézus véreért.

2. Testvélet

készítéssé Krisztussal. A készdelemmel és viszályal teli világban e szertartásban vala³ gyákekezeti részvételünk hozzájárul az egyház egységéhez és szilárdasághoz, bizonyoságot tőve a Krisztussal és egymással vala³ készítésségnél. Pál ezt mondta: "Ez a háladásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérevel vala³ készítésségnél? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével vala³ készítésségnél? Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk" (1Kor 10:16-17).

Ez utalás arra a tőnyre, hogy a sok darabra tört árvacsorai kenyeret a há-vők megeszik; és ahogy minden darab ugyanabból a kenyérből vala³, ágy az árvacsorában részesülő minden há-vő egyesül Krisztusban, akinek megtört testét jelképezi a megtört kenyér. A keresztesek azzal, hogy készítsen részt vesznek ebben a szertartásban, nyilvánosan tanúsátják, hogy egységben vannak, és ahhoz a nagy családdhoz tartoznak, amelynek feje Krisztus." [11]

Minden gyákekezeti tagnak részt kell vennie ebben a szertartásban, mert Krisztus a Szentlélek által áttálikozik náppel, és megerősát jelenítél. Még ha máttatlan szék-vek és kezek osztják is szét a szent jegyeket, Krisztus akkor is ott van, hogy szolgáljon gyermekeinek.

Isten gazdagon megáldja mindazokat, akik a Krisztusba vetett hittel járulnak az ásr asztalához. Mindazok, akik mellőzik a mennyei kiváltáságnak eme alkalmait, nagy veszteséget szenvednek. Joggal mondhatá el ráluk: "Nem vagytok mindnyájan tiszták." [12]

Az ásr asztalánál tapasztaljuk meg a legerősebben és legméllyebben a készítésségre ártetést. Itt készítséssé talajon találkozunk; leomlanak a bennünket egymástól elválasztá korlátok. Itt felismerjük, hogy mág a társadalomban sok minden elválaszt bennünket, Krisztusban megvan minden, ami székes az egyes-tésáknál. Jézus a poharat ká-nálva tanátnyainak, rájuk bá-zta az ój székvetést. Ágy szát: "Égyatok ebből mindnyájan; mert ez az ön vérem, az ój székvetésnére, amely sokakért kiontatik bűnnek bocsátásra" (Mt 26:27-28; v. Lk 22:20). Ahogy a régi székvetést megerősátette az áldozatok vére (2Máz 24:8), az ój székvetést Krisztus vére pecsátelte meg. E szertartás alkalmával a há-vők megájtják Uruknek tett hűgfogadalmukat, ájbát elismerve, hogy részesei annak a csodálatos egyezésnére, amely által Jézusban Isten készítésségre íp az emberiséggel. E székvetésnére van mit ánnepelniük. Tehát az árvacsora egyrészt megemlékes, másrészt háladás a kegyelem ártévala³ székvetésnére megpecsátelésát. A kapott áldások arányban állnak a résztvevők hitével.

3. A második advent váradalma. "Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e pohárt, az ásrnak hájlit hirdessátok, amág eljívend." (1Kor 11:26) Az árvacsora átfogja a Golgota és a második advent készítéssé időszakaszt. Ásszekapcsolja a keresztet a Mennyel. Egybekapcsolja a "megtörtést" és a "zékvetésnére", ami az Ájtestamentum világnézetének lényege. Ásszefogja a Megváltás áldozatát és a második eljívételát, a felkánál ádvásséget és a megvalásult ádvásséget. Azt hirdeti, hogy Krisztus addig is jelen van a

Látlek által, amíg eljárnak Iáthatán.

Krisztus példáját

mondott, amikor azt mondta, hogy "mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkéknek ebből a terméséből mind ama napig, amikor én iszom azt veletek az én Atyámnak országában" (Mt 26:29). Hitelünket arra a jóvőbeli vacsorára irányítja, amelyet Megváltással fogunk ünnepelni az ő országában. Ez a nagy ünnep "Bárány menyegzőjének vacsorája" (Jel 19:9).

Az erre az eseményre való

felkészüléssel kapcsolatban Krisztus így oktat: "Legyen a ti derekatok felüvezve, és szívetek meggyőjtve; ti meg hasonlítok az olyan emberekhez, akik az ő urukat várják, mikor jön meg a menyegző, hogy mihelyt megjön, és zörgést, azonnal megnyissák neki. Boldogok azok a szolgák, akiket az őr, amikor hazamegy, vigyázva talál; bizony, mondom nektek, hogy felüvezve magát, leülteti azokat, és előjön, szolgálja" (Lk 12:35-37).

Krisztus és követői az

ünnepi asztal körül ülnek, és ő fogja az vacsorát kiosztani, ahogy annak idején Jeruzsálemben. Oly sokáig várta erre az alkalomra, és most minden készen van. Felkel trónjára, és megkezd a szolgálatát. Csodálatos tette el mindenkit. Teljesen őrdemtelennek érzik magukat arra a megtiszteltetésre, hogy Krisztus szolgáljon nekik. Tiltakoznak, ezt mondván: "Hadd szolgáljunk mi!" De Krisztus leülteti őket, és csendesen tovább szolgál.

"Krisztus a földön valóban

soha nem volt nagyobb, mint az vacsora emlékeztető eseményén, amikor megalázva magát, betette a szolga szerepét. Krisztus a Mennyben akkor lesz a legnagyobb, amikor szentjeinek szolgál. [13] Ez a várakozásunk tetőpontja. Az vacsora erre az elképzelt dicsőségre irányítja tekintetünket; amikor Krisztussal személyes kapcsolatunkban leszünk, akkor a világban.

Az vacsorában való

részesvétel feltételei. Két fontos szertartás szolgálja a keresztény hitéletét: a keresztség és az vacsora. Az előbbi az egyház vezető kapu, az utóbbi a tagok javát szolgálja. [14] Jézus csak hitvallók követőinek osztott vacsorát. Ezért az vacsorát a hűvő keresztények számára rendelte el. Gyermekek nem szoktak részt venni ebben a szertartásban, hacsak nincsenek megkeresztelve. [15]

A Biblia arra tanítja a

hűvőket, hogy az Urat megillető tisztelettel ügezzék ezt a szertartást, mert "éztaki máttatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az őnek pohárát, vátkezik az ő teste és vőre ellen" (1Kor 11:27). A "máttatlanul" jelentheti "ézt vagy a nem odavál viselkedést (Iásd a 21. verset), vagy a Krisztus engesztelő áldozatában való cselekvő hit hiányát". [16]

Az ilyen magatartás

tiszteletlenség az Ásszal szemben, és a Megváltás megtagadásának tekinthető; azok bűnben valós osztozásoknak, akik őt keresztre feszítették.

Isten nemetszését vonja

magára az, aki méltatlanul vesz részt az Örvacsorában. "Aki méltatlanul eszik és iszik, ártalelet eszik és iszik magának", mert "nem becsüli meg az Ásznak testét" (1Kor 11:29); nem tesz különbséget a mindennapi étel és a Krisztus engesztelő halálát jelképező szent jegyek között. "Ne tartsuk a hávők ezt a szertartást pusztán egy történelmi esemény emlékének. Ezt is jelentheti, de sokkal inkább ennél; emlékeztet arra, hogy mibe került a bűn Istennek, és hogy mivel tartozik az ember a Megváltásnak. Ennek a szertartásnak ámben kell tartania a hávőkben azt a tudatot, hogy különlegesen nyilvánosan bizonyosságot tenni az Isten Fiának engesztelő halálába vetett hitéről." [17]

Ezekhez az intésekhez

kapcsolva, páll azt tanácsolja a hávőknek, hogy "szóval meg... magát", mielőtt részt venne az Örvacsorában (1Kor 11:28). Imádkozva vizsgálja meg keresztényi ételét, vállalja meg bűntetteit, és áll-tsa helyre megromlott kapcsolatait.

Az adventista török

története tanúsítja, milyen áldást tud nyújtani az ilyen átvizsgálás. "Amikor még kevesen voltunk, e szertartások gyakorlását nagyon hasznos alkalmakként tettük. Az Örvacsora előtti pöteken minden gyülekezeti tag igyekezett elváltani mindazt, ami elválaszthatta testvéreitől és Istentől. Gondosan megvizsgáltuk a szívünk; buzgón imádkoztunk azért, hogy Isten mutasson ráj rejtett bűneinkre; megvallottuk, ha becsaptunk valakit, bevallottuk meg gondolatlan szavainkat, dődelgetett bűnünket. Az Ásrel volt hozzánk, és mi nagy erőt és bátorítást nyertünk." [18]

Ez az átvizsgálás

személyes feladat. Más nem veheti el helyettünk, mert ki tud olvasni a szívben, vagy ki tudja megkérni az igazságot a konkolyt a bűnös? Krisztus, a mi példánk, nem zár ki senkit sem az Örvacsorából. Bár a nyilvános bűn kizár a részvételből (1Kor 5:11), Jézus egykor evett Jézussal, aki látszólag Krisztus hitvallás káldője, de szívben tolvaj és ártul volt.

Mi teszi tehát a hávőt

alkalmassá az Örvacsorában való részvételre? A szív állapota, a Krisztusnak való teljes odaszentelés és az áldozatba vetett hit, nem pedig valamelyik egyházhoz való tartozás. Kétféleképpen bármilyen egyházhoz tartozó hávő keresztény részt vehet az Örvacsorában. Mindenkit hávünk, hogy vegyen részt gyakran az Ásszalvetésnek ebben a nagy emlékében, és részvételével által tegyen bizonyosságot arról, hogy elfogadta Krisztust személyes Megváltásának. [19]

Â

LÃ¡bjegyzet

1.

Â

LÃ¡sd Robert Odom, "The First
Celebration of the Ordinance of the Lord's House", Ministry, 1953.
januÃ¡r; 20. oldal; White: JÃ©zus Ã©lete, 548-552. oldal

2.

Â

I. m., 555-556. oldal

3.

Â

A keresztség és az Örvacsora Ájszefüg egymással. A keresztség megelőzi a gyülekezeti tagságot, a látvány pedig azoknak szól, akik már gyülekezeti tagok. E szertartás alatt gondolkozunk el keresztségi fogadalmunkról.

4.

Â

Lásd C. Mervyn Maxwell, "A Fellowship of Forgiveness",
Review and Herald, 1961. június 29., 6-7. oldal

5.

Â

Jon Dybdahl, Missions; A Two-Way Street (Boise, ID;
Pacific Press, 1986), 28. oldal

6.

Á

Já lehet az ApCsel 20:7 szavait Általában az Árvacsorával hozzuk Ásszefűggésbe, de nemcsak erre a szertartásra vonatkoznak. Lk 24:35-ben kÁzÁnsÁges, mindennapi Átkezőst jelent.

7.

Á

Abbá a feltevésből kiindulva, hogy a bibliai időkben a meleg Ághajlató Izraelben nem lehetett a szőlő levét hosszúra ideig - az őszi szüreteltől tavaszig, a hűvösíg - eltartani, természetesen vesznek, hogy a zsidók erjedt borral Ánnepelték a hűvösöt. Ez a feltevés azonban alaptalan. Az ősi világban a gyümölcslevet kÁlÁnbűző mádszerekkel gyakran hosszúra ideig erjedetlen Állapotban eltartották. Az egyik mádszerek az volt, hogy a levét forralással sziruppá koncentrálták. Hideg helyen tárolva, ez a koncentráltum nem erjedt meg, Ás vÁzzel egyszerűen felhÁgÁ-tva alkoholmentes "Ádes bor" lett belőle. Lásd William Patton, Bible Wines-Laws of Fermentation (Oklahoma City, OK; Sane Press, Áv nÁkÁl), 24-41. oldal; Ásd szintén C. A. Christoforides, "More on Unfermented Wine", Ministry, 1955. Április, 34. oldal; Lael O. Caesar, "The Meaning of Jajin in the Old Testament" (Kiadatlan bÁcsÁsdoktori tÁzís, Andrews University, 1986), 74-77. oldal; White: Jázus Álete, 560. oldal. A hűvösíti bort mazsolÁbÁ is lehetett kÁszÁ-teni. (F. C. Gilbert, Practical Lessons From the Experience of Israel for the Church of Today [Nashville, TN; Southern Publ. Assn. 1972-es kiad.], 240-241. oldal).

8.

Á

Ebben a megvilágításban nem jelentéktelen, hogy Krisztus nem a szokásos szót használja a borra (görögül oinos), hanem azt mondja, hogy "ez a szőlőtőnek gyümölcse" (Mk 14:25). Míg az oinos jelentheti a bort erjedt és erjedetlen állapotban is, a szőlőtő gyümölcse a tiszta szőlőtőt jelenti. A szőlőtő Krisztus számára megfelelő jelképe, aki "őnmagát" "az igazi szőlőtőnek" nevezi (Jn 15:1).

9.

Á

Az élesztő is megerjesztheti a szőlőtőt. A rovarok által levegőbe kerülő élesztő spórák a szőlő hajtásának viaszos hártályjához tapadnak. Amikor a szőlőt összezzük, a spórák belekeverednek a lébe. Szobahőmérsékleten az élesztősejtek gyorsan szaporodnak, és megerjesztik a bort (lásd Martin S. Peterson, Arnold H. Johnson szerk., Encyclopedia of Food Technology [Westport, C.: Avi Publishing Co., 1974], 2/61-69. oldal; i. m., Encyclopedia of Food Science [Westport, CT; Avi Publishing Co., 1978], 3/878. oldal).

10.

Â

R. Rice, Reign of God, 303. oldal

11.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/746. oldal

12.

Â

White: Jézus  lete, 564. oldal; v . 568. oldal

13.

Â

M. L. Andreasen, "The Ordinances of the Lord's House", Ministry, 1947. január; 44., 46. oldal 14. V. J. White, Evangelism (Washington, D. C.; Review and Herald, 1946), 273. oldal

14.

Â

Lásd például Frank Holbrook, "For Members Only?" Ministry, 1987. február, 13. oldal

15.

Â

I. m.

16.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/765. oldal

17.

Â

I. m.

18.

Â

White, Evangelism, 274. oldal, v. SDA Bible
Commentary, jav. kiad., 6/765 oldal

19.

Â

A Biblia nem határozza meg, hogy milyen gyakran kell
Ârvacsorát tartani (lásd 1Kor 11:25-26). Az adventisták több protestáns
egyház gyakorlatát követve, ÂvenkÂnt nÂgyszer gyakorolják ezt a szertartást.
â€žAz elsô adventisták azÂrt dÂntÂttek az Ârvacsora negyedÂvenkÂnti megtartása
mellett, mert Âgy ÂreztÂk, hogy e szolgálat gyakrabban valÂs gyakorlása a
szertartás formaivÂi vÂilÂisÂnak Âs komolysÂga elvesztÂsÂnek veszÂlyÂvel
fenyegetne." Ez a dÂntÂs a tÂl gyakran Âs tÂl ritkÂn - mint pl. egyszer egy
Âvben - valÂs megtartás kÂzÂtti kÂzbÂlsô megoldásnak bizonyult (W. E-Read,
â€žFrequency of the Lord's Supper", Ministry, 1955. Âprilis, 43. oldal).